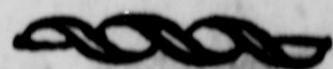

Ruthler mordiskt öste; Öfröfrigt är jag städse er Till,
gifwen alla tider, Och slutar nu, helst som jag ser,
Vår sol i fogen strider.

GS 1824

Hjeltarnes Samtal

med den tappre och omistlige, men på sin hemresa
från Constantinopel, i nejsden af Breslau, den
19 Juni 1739, förrådeligen mördade
Svenske Majoren wid Uplands
Regemente,

Malcolm Sinclair,

uppå de ljuswa Eliseiska Gålden i de dödas rike:
berättadt af Herden Celadon, som af en
gammal obekant Gubbe blifwit ofdrs
modeligen dit och dådan fördr.

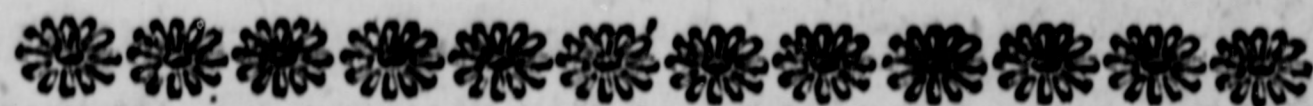
Sist, när på ljuslig blomsterplan, 2c.

(Sjunges under egen behaglig melodi.)

Kostar 3 fl. Riksgäld.

Linföping, 1841. J. A. Petré & Sons Officin.

Sist, när på ljustlig blomsterplan, Jag mina lam ut
förde; Och satte mig, som jag war wan, Der jag bäst
Lärkan hörde; Så kom till mig en gammal man, Be-
pydd med silfverhåren, Han såg mig ganska gunstigt
an, Och helsade: God måren!

2. Hdr, sade han, kom Celadon, Gå med mig li-
tet stycke, Lågg från dig dina lapprisdon, Du skall få
höra mycket: Jag steg straxt upp, lad' filditen bort,
Tog gubben uti handen, Och kommo wi strax, innan
fort, Till obekanta landen.

3. Ett fastligt berg midt för oss war, Det jag rått
håpna' före, Men gubben sade: Ah war Karl! Vi så
ej hisna bättre; Säg! wet du ej, att welslighet Har al-
drig wunnit åra; Men deremot manhaftighet Ses all-
tid fransar båra.

4. Hdras så blef jag fuller styrkt, Men återigen
försträcker, När gubbens hand med rostig dyrt Alt bers-
gets port blef sträcker: Jag wille rymt tillbaka; men
Han fatta mig i armen, Och sade: har du då, min
wän, Ej hjerta uti barmen.

5. Jag måtte ropa eller be, Det halp dock intet be-
ra; Jag skulle in, wi fingo se I berget gubbar flera,
Dem jag alla trodde wäl, Emedan som de wiste, Att
de en Swensk upprigtig själ I skrynke lemmar hyste.

6. Vi gingo desse snart förbi, I våra skumma sa-
lar: Men fingo derpå genast si, Tåkt illjellåddedalar,
Och lundar af Cypresseträd, Samt Cederpydder
höjder; Vi togos mot af en allee, Som war af lindar höjder.

7. En äfta Sol med silfwerfken, Och perlestrålar
höga, I klara hwasen derpå sen Begynte sig att löga:
Hon klädde präktigt Guld-moår Uppå Agatebergen, Och
gjorde himlen klar och klar, I höga Saphirs-färgen.

8. Beredde fogelswärmen nu Med gällsljud silfwer-
tunga, Idr denna gyllne Purpurbrud Begynte till att
sjunga; Kristallekällan, som utför Demanteklippan fulls-
ra, Hon wid sin klara uppgångsddre Med perleddlor
pulra.

9. Inunder hwar ett fluggrift trå Gråhåriga sig
ddljde, Dem nöje satt uppå sitt knä Och med sin mans-
tel höljde, Och gaf dem Nectar utur gull, Och dem i
kärlek lyste; Med ett ord sagt: den ort war full Af
allt hwad ädelt lyste.

10. Ack! sad' jag tåcke gubbe! hwad En sällhet du
mig ämnat? Jag är så hjertans nöjd och glad, Att jag
min får har lemnat; Säg, får jag icke här med dig
Wakom en buske lefwa, Och uti himmelskt nöje mig In-
swepa och inwefwa?

11. Men han mig swarad': Läre håll: Den här
skall bo och bygga, Han måste först på werldens bäll
Slå odygden till rygga: Ly utaf alla du här ser, Är
ingen, som ej kämpat, Den ene mindre, andre mer, Och
henne fdrolämpat.

12. Härwid jag pustad' ångsligt till, Men fick ej
tid att tala; Ly sinnet föll mig i en grill, Och allt
för ljuslig dwala; Emot oss kom en täcker park, Ett
Floras måsterstycke, Der Gudarne af frusen mark Ha'
gjort ett sommarsmycke.

13. Der stodo Lagrar i gewär, Och stillrade för
Solen, Derunder wårte röda bår, Som pryddes gröna
jorden, Der stod en wattukonst och gråt, Så klara
wattnet flödde; Så war, sad' gubben, hennes sed, Se'n
Earl den Tolfte dödde.

14. Och är det såfångt bjuda till, Beskrifwa dens-
na prydnad; Med tyfthet jag här hellre will Bewisa

Himlen lydnad, Dock kan jag ej förtiga, hwad Oss sen
för nåde hände, Då jag min ägon nöjd och glad Att
höga stottet wände.

15. Idr nämnde stottets kopperport En hop stål-
klädde Swenner, Medkomne ifrån Baldurs ort, Helt
trogne Martis wänner, Med dragne pampar stodo wakt,
Att ingen skulle flifwa På stottets sammetsklädda prakt
Ell' blanka silfwerstifwa.

16. Men, tänk! så bister, som de här, Med bles-
sa ansigt' stodo, Och hotades med blankt gewär; Så
tog de dock till godo, Att gamle gubben ledde mig I
deras fdrikt dyra, Der ett ungt Lejon roat sig, Ett
krofsadt flöt att styra.

17. Jag håpna' nu långt mer än fdrer, Men sträck-
tes ännu mera, När gubben lätte på en dör, Af klar-
ra silfret klara: Indr densamma war en sal, En sal
för alla salar; Der inne luften war helt swal, Och lu-
set som i dalar.

18. Kring om ett präktigt silfwerbord Tolf Swens-
ka Earlar suto, Som talte intet många ord, Men
Kungaminer guto; De åtta sågo gamle ut, De fyra ins-
tet spåde; De fdre, som de dock fdrut Från werlden
gjort astråde.

19. Den nionde i denna rad, Tyckts ha ett hastigt
sinne; Den Lionde sågs djers och glad, Med mod i
bröfket inne; Den Elfte war en täcker karl, Han satt
och räfna pengar, Han delte ut lifsom en far, Till
sina barn och drängar.

20. Den Tolfte war en jirrig, lång Och wäl upp-
wårter Hjelte, Den man fund' se ej enda gång Sitt
Karlahjerta hållte. Hans ägon woro ofdrsträckt, Lifsom
på unga Drnar; Hans styfwe näfwar knyttas fäckt,
Som ramar uppå Björnar.

21. Hans korta här, som ländes opp, Afbildade
en krona, Som war åt en så duktig kropp En jirrig
hufwudbona; Hans armar, ben, wor' full' af mærg,

Hans skuldror utaf styrka; Hans länder woro lifsom berg, Och marmor i vår kyrka.

22. Han satt uti en Swensker räck, Af blått passabelt kläde, Han hade Elghudskällor ock, Som aldrig låg i tråde, Och handskar utaf samma slag, Som långt på armen räckte; Tror knappt manchetten satt i lag, Den styfwa kragen räckte.

23. Ett tjockt gehång, tre finger bredt, War spändt på blåa racken, En grufflig pamp, den mången sett Nedsabla hela flocken, Satt dragen till en tredjedel, I detta gula bälte: Och wille ut, ge den sin del, Som trotsat denne hjelte.

24. Ibland så steg han upp och gick Med sina skidor store, Som sutto uti krigsmans skick, Och föga blanke wore; Han hade sporrar uppå dem, Så stora, att de passa Ut sådan fot och karlalek, Med sina kringlor hwaka.

25. Sin gansta stora hjäga hatt, Af gylbne knapsen pryddes, Han på sin frönta hjäsa satt; Sen stansna' han och lyddes, Hur kämpowakten stillrade, Så att gewären slamra': Man kunde se, han undrade, Ho kom till dödens kamrar.

26. Straxt lättes blanka dörren opp, En Swensker Karl framträdde, Med skuten, fargad hjeltekröpp, Dock minner inte rådde; Hans ansigt' war med blod beskidt, Nedsabladt, trampadt, slager, Och bröfset, som hans hjerta döljdt, Had' grofwa skott intagit.

27. Hans hjerna satt i håren flent, Jag ryser det att nämna; Men glädes, att ej är försent För himlen sådant hämna. Han hade spänd pistol i hand, Lifsom han wille skjuta; Men dödens hårde äfsnörda band Besfallt'n förr att sluta.

28. Han helsade på Swenskt maner, Då Rungen nådigt swara', Och sad': "Wi kanna inte Er, Hwem skulle I wäl wara?" Jag är, sad' han, en Swenskt

Major, Mitt namn är Malcom Sinclair, Min själ nu nyliq af mig for, Från hjertats wrår och winflar.

29. "Hur, sade Rungen, blef du dödd? Du tappre KrigsBuz store! Du äst i blod så färgad röd, Lifsom du slagad wore." Jo, sade han, Hans Majestet! En ofdrickand Bellona Har så betalt de trogna fjät, Jag gått för Sweriges Krona.

30. "Ja så, sad' Rungen, men hör på: Hwar war du, när du dödde?" Tre mil från Breslau, när en ä Ur mina ädror flödde. "Hwem mördat dig?" Ser Ryfke män, som stulo af mig lifwet; Had' jag fått tid, jag dem igen, Skull' snälla piller gifwet.

31. Ja så, då släp vårt Sverige än Med Ryfken uti iswer?" Nej, Hans Maj'stät, han är vår wän, Så sagt åtminston' blifwer. "Nej såg! men hwad för slag had' du I Breslau till att göra? Säg, ska' wi tro, att Kejsar'n nu Will sig på oss förhöra?"

32. Nej men! det höres intet af; Mitt äfwenlyr war detta: Jag for till Sultan i fullt traf, Min Rosnungs wärf förrätta. "Nej, Sultan! håll, håll, Sinclair håll! God wänner, Carlar alle! Här är en Swenskt från werldens bäll, Som mördad nödgats falla.

33. "Se hwar han står, och blodet ned I strida strömmar rinne, Der kan man se en Hjelted, Som ej i döden swinner; Tänk på han kommer från Turki't! Nej! låt oss då få höra, Hurledes Mars sin dragne plit Nu brukar till att föra?"

34. Straxt reste de sig alla tolf, Wår Sinclair att befråla, Som deras blanka silfwergholf Med röda sasten måla': Den Elste sad': "Stig Hjelte hit Till bords det me'n du talar, Lågg bort pistolen och din plit; Han dig ej mer hugswalar."

35. Ly klef han fram uti sitt blod, Att den kring benen stänkte, Ett Karlawäsend', Hjeltensöd I röda lötet blänkte, Den Tolfte sad': "Berätta snart Hwad ser

i våra länder, Ditt ärende och öfwerfart, Samt hwad deruppe händer?"

36. Jo, börjad' han, vårt Swea är En dame som stilla sitter, Och sina gröna lagrar står, Förnåd med föglagwitter: Hon dricker fridens söta win Ur Fredriks gyltne koppar, Och stadar med en hurtig min På sina blåa troppar.

37. Och skall knappt någon hafwa sett En så för, nufstig flicka, Som, fast hon framdel's sig beredt På grönan fjortel flicka; Har hon dock laddat flinkt gewår, Och laggt utmed sin sida, Så att, om nå'n skall' gå för när, Skall han i fallet bida.

38. Hon klär sig, som en Karl, med hatt, Och lis der ingen möja; Dess purpurmun får ingen fatt, Fast mindre lof att kyssa, Met än som hennes äkta man, Kung Fredrik, store dyre, I hwilken's trogna, starka hand, Hon anförtrött sitt styre.

39. Och som hon wänlig min will se Af alla up, på jorden, Så täcktes hon och nådigt ge Ut mig de höga orden: "Red, Sinclair, red dig till och far Till Sultans warma länder; Du wet wi wänskap plågat har, Se'n Carol war i Bänder."

40. Ly för jag dit i sörsta hast, Kom lyckligt och tillbaka; Men åter bort på lyckans last, Min Konungs wärf bewaka', Kom lyckligt dit, förrättad' wäl Hwad mig war budet gdra, Fast owäns arga, falska själ Will smådetal fringsdra.

41. Nu slogs Sulten, och slås ännu Med Ryssa Kejsarinnan, De ge hwarandra tu för sju; Dock tycktes Sulten winna. Och efter jag till honom for, Strax Ryssa Hofwet gifsa', Att jag på Sveriges wägnar swor Med honom punkter wisa.

42. Man tillad' öfwen också se'n Och illskan dermed wiste, Att mången Ryss, båd' arm och ben, För min skull plötsligt miste; Och att jag kund' ej för min död

Det wäna folket lida Samt att min klinga ofta flög Skallad ur min sida.

43. Nu war jag refter derifrån, Till Breslau ändtellig kommen, Hwarest, när såsom min person Af Amtet blef förnummen, Mig önskades en lycklig fart Till Swenska Kungens länder, Det jag och upptog för en art Af Sveriges trogna wänner.

44. Men när jag sedan några mil På wagn från staden hunnit, For en af sex, liksom en pil, Förut, den se'n mig wunnit; Han kom tillbaka, lade an, Och fråga hwad jag förde För lustigt nytt till Sveriges land, Som Ryssa Kronan rörde.

45. Jag wiste'n af rätt tämligt fort; Men fyra hans dragoner, De ryckte mig af wagnen bort, Ursins nige pultroner, Och refwo till sig allt hwad som På papper war uppskrifwit, Der jag helt troget handlat om, Hwad Sverige nyttigt blifwit.

46. Se'n sporde han mig åter till, Hwad mera nytt jag hade; Jag teg derpå, förbittrad, still, Då annan en strax lade Mig genom huswud't med ett lod, Så att jag nödgas falla: Min själ for bort, mitt hjels temod Och krafter blefwo alla.

47. Se'n högo de mig lem för lem, Fast hjertat i mig plocka'; Man orsak har berömma dem, Som, utan till att flicka, Förmådde skjuta mig ihjel Med eld lofwa pistoler, Den tolfte ligger ännu här För Swenska Tolf Caroler.

48. Och således har öfkyldigt jag För owän miss tänkt blifwit, Jag har för samma sett min dag Och måst qwittera lifwet. Min själ war ännu aldrig arg På Ryssa Kejsarinnan; Dock Ryssar mig som björn och warg Handterat härutinnan.

49. Och uppå ett föräddigt sätt, Man mitt porträtt utsände, Så att det skulle falla lätt, Mig så hwart jag anlände; Nu had' de då sin önskan fått, Dock kan

det mig hugswala, Jag wet, min Konung detta skott
lär ofelbart betala.

50. "Men Sinclair, hör! den siste Carl Till honom
derpå sade: Säg, fick du ej, som tapper Jarl, Dig wår
ja för slik skade?" Nej, sade han, de rdswad' bort,
Som tjuftwar, wapen mina, och gjorde se'n proceffen
kort, Och glömdde mig att pina.

51. "Nu, sad Kung Carl, wi säga kan, Det hjerta
ligt of förtryter, Att en så duktig karl och man Så
hårda isar bryter. Och straffe himlen afwen den, Som
åt ditt blod sig fågnar, Ell' såndt de mördare och män,
Ell' dem förswarar, hågnar!

52. "Men, apropos, håll, Sinclair, hör, Hur' är
med Prutiska freden? Mån' tro i folket hjertat dö
Till tiden är förliden?" Nej, nej, Hans Majestät, tro
fritt, Sultan har hårda nåfwar, Och felas fdga, hwar
tar sitt Och ojemt byte jäfwar.

53. "Ja! men det wor' lust höra så De gamle
tappre Gdthar Ännu en gång med mod gå på Och
dela karlasldtar; Man menar, deras frutrdl lär Kring
werlden ännu lufka, Och ingen är, som icke swår Sig
kunna tio tukta."

54. Hans Majestät, tro såkert att Om de allenast
fingo Se hans Majestäts durchskjutne hatt, Det skulle
dem så twinga, Att hela hjertat upp och ned I brösket
skulle picka, Och deras swård, på karlased, Begära blod
att dricka.

55. "Kung Stanislaus, låre! säg, Hur' är det med
hans lycka? Säg, wandrar'n än på ojemn wäg, På
lyckans falska krycka? Säg, will ej någon puissance
Mer uppå honom tänka? Har då hans sol gjort allis
ance Med mörkret, mer ej blänka?"

56. Hans Majestät! han lefwer nöjd På lyckans
lägre säte: Och tror man, han är fdga böjd Mer om

sin krona tråta. Dock törs jag intet gerna se I ödets
dolda lagar: Han får henn' än en gång, kan se, Om him
en så behagar.

57. Rätt som man nu så taltes wid, Så hördes
litet bullra, Och utför fdnstren sågs derved Helt män
ga wagnar fullra. Man sporde genast ho der war,
Då bleka walten swara: En ganska stor Ministerskar
är kommen här att wara.

58. En kom strax in, fick audience; Hans sak de
snart afgjorde; Se'n slog han upp sin reverence, För
hela Kungabordet, Gick derpå ut, en ann' kom in Och
för sitt hof agera', Så fermt, att man dess stolta min
Och slughet admirera'.

59. Ja, hwart ett hof af Zaphets land Här hade
en Minister, Som, med helt mjuka kärleksband, Skull'
binda alla twister; Och hwar och en kom till förhör,
Så snart det honom borde. Men ingen inför deras
dörr Skallad tråda torde.

60. Här war en Kejsarlig och Franssk, Samt Engelsk,
Preuss och Rysser, Här war en Italiensk och Spanisk,
Holländsk samt Dansk och Tysker; Ja, jag kan sannern
ligen ej Mig alla nu erinra, Men alla syntes utaf me
I guld och silfwer glindra.

61. Jag stod hos Gubben så långt bort, att jag
ej kunde höra, Hwad desse Herrar talte kort, Ell' det
till sinnes föra; Dock smög jag uti skuggan fram, Så
snart en tala hördde, Som sad' sitt hof fått hjertekram
Af allt det Sinclair förjde.

62. Och talte'n, liksom man förut Skull' trott det
hofwet willa, Att Sinclair på sitt lif fick slut, Och
nödgades bli stilla. Han ropad' mycket om honcur,
Om ädelt, Christligt sinne, Och att dess hof allt ärbart
gdr För werldens friska minne.

63. Han declarera' den infam, Och hofwets rang

omårdig, Som intet hade blygd och skam, Att så en
så rättfärdig. Och när han ändtligt talat ut, Så ströf
han uppå foten, Och mente för sin söta trut Nu lagat
bot för foten.

64. Man tog hans talan gunstigt opp, Med helt
förstållba miner. Man log åt tankans fria lopp, Och
tungans styfwa liner; Sist tacka mannen gunstigt för
De målade douceurer, Som han så ymnogt dem nu gör,
Af alla slags couleurs.

65. Just nu steg Carl den Tolfte bort, Tog Sin'
clair uti handen; De gingo ut, och innan fort Sågs
de på gröna landen: De gick tankfulla upp och ned I
wackra gångar gröna; Att de om wigtigt taltes wid,
Man kunde se och röna.

66. Man kan ej weta hwad det war; Hwarom de
råsonera'; Men stundom sågs den store Carl Sig litet
alterera. Omsider kommo de igen, Då Carl den Elfte
fråga: "Hur står det till, min Son och wån? Ditt
hjerter står i låga."

67. "Åh, bagatelle! sad' han, min Far, Jag utaf
åstrå brinner, Att se om Mars der upp' är Karl, Och
om han fransar winner; Jag will mig laga till gå
opp, Bli borta några dagar, Och födra an min Hjeltes
tropp, Så att . . . brakar.

68. "Kom, Sinclair, sad' han, Kom, följ med, Wi
ska för ro skull, pröfwa, Att bryta stål, som rutet trä,
Och styfwa laxar söfwa." Wår Sinclair genast färdig
war, Höll tropp med släta frågor; Han tog en air,
som modig Karl, Och döljde sina plågor.

69. "Glinkt wäsend', sad Kung Carl, Skall bli,
Trist, Bugar uti Norden! Wad' Sol och Måne skall få
si Förändring uppå jorden: Kom, Sinclair, låt oss här
gå opp, Och genast slå till chorum, Och rida kring i
fullt galopp På Martis slinka forum."

70. Den Elfte tog den Tolfte fatt, Rätt som han
skull' marchera, - Och sad': min Son! wi ha god natt
Från werlden tag't; än mera Om du nu skulle komma
hän, Wor' ingen, som dig kände, I hela wida Sweris
ges lån, Ell' tankan på dig kände.

71. "Fördfrikt drar wår Måg, din Bror Och Swä-
ger, Fredrick Store, För allting omsorg, så jag tror,
Om du der sjelfwer wore, Så skull' det wara alldel's
ett: Du känner och Ulrika, Din Syster, derför' kom och
sitt, Ej efter oro fila."

72. "Jag menar du må wara mått Af släta sura
drufwor, Som hade knappt på Thronen trådt, Förr'n
owännen dig trugar, Att gå med sig på fältet ut, Och
fast han grusligt tappa', Så had' han dock så när en
flut Bortrifwit af din lappa."

73. "Se'n fick du ej ditt Sverige se, Förr'n fort
förr än du dödde, Du, som tolf år och twenne tre
Dig på din klinga stödde. Nu är du kommen uti ro;
Bli då, för Guds skull, stilla, Låt dem, som nu på
jorden bo, På släta saker grilla."

74. Wid dessa ljufwa Fadersord, Strart Sonens
ögon runno, De stego åter till sitt bord, Och ögon
färligt brunno: "Ja, sade han, min ljufwa Far! Jag
wet wäl jag är dödd; Men för den kärlek, som jag
har Till Sverige, jag dock blöder."

75. "Jag wet hwad hjerta, Kraft och mod Jag i
Soldaten satte, När jag midt för hans ögon stod, Och
sjelf i fästet satta', Och der jag red för Rytteri't Der
warte mod i bröstet, Der drog en karlaarm sin plit,
Och blod på marken öste."

76. "Hjelp, Gud! jag kan ej utan gråt Och tårar
mig påminnan, Då jag och Mensckbild följdes åt, Wid
Marwa, fransar winna. Der blåst's allarm, wi gingo
på, Så Solen hufwud skala: Och Cronstedt står, på
bergen blå Begynte till att knala."

77. "Än Düna slag, än Elischou då, Än Cracau, Lemberg, flera; Mån' tappre Swenske Buskar blå Ej der Souvraint regera? Augustus måste ju af Thron, När som han såg min klinga? Och nu Det kan mitt hjerta twinga."

78. "Fäst mången tyckte, att min Sol, Sig sänkte wid Pultawa, Och steg inunder mörker Pol, Att låta sig begrafwa; Så, tro mig fritt! Had' Fredrikshall Mitt lif så brått ej ändat, Had' mina grofwa styckens knall, Wäl nya Solar tändat."

79. "Men nu är fåfängt tala om De förra friska tider; Wi weta dock ej huru som Man nu på jorden strider. Dock önskar jag mitt Sverige godt, Jag, som des Konung varit, Och klädt för samma många skott, När jag i fält har farit."

80. "Så må då wäl i Buskar blå, I Lejon uti Norden! Låt se, i alltid på er stå, Och ägen Norra Jorden! — Jag tackar er för hwar en dag, Jag eder commendera', För i gick på i mina flag Och welo ingendera."

81. "Gack, Sinclair, i ditt rum och sitt, Sätt wår jan i din skida! Ds har dock Himlen mycket gett, Hwarmed wi tiden lida: Wi äga ju en Gudaförjd, I våra Himlasalar? Wårt läger är af njde höljdt I tåc La Liljedalar."

82. "Af denna Hjeltens ifren swann, Hans grymma ärr ej sågos, Han sig förnyad genast fann, Hans kropp ej mera plågas; Fäst han i werlden hurtig war, Och kunde tycken winna, Wärdt han dock nu en annan Karl, Som wi en gång ska finna."

83. "Strax steg wår Sinclair i ett rum, Som klart af pärlor lyste: Der mötte'n Hjeltar, samna'n om Och honom pärligt lyste: Der inne sågs i blåa klä'r, På sillekläddde Throner, Höghorne ädle, som gewär har burit för Tre Kronor."

84. "En gudadust Fringswäfwade, Och allas hjertan njöde, Jag skåda' det, jag báf Wade, och mig till marsken bjöde; Jag knäppte mina händer hop, Och wördsamt gratulera', Med underdånig suck och rop, Dem, som så wäl regerat."

85. "Se'n tog mig Gubben wid sin hand Och förde mig tillbaka; Jag gret, att mina lefnadsband Förhindrat mig att smaka Ett sådant njde, som här war, För dem, som wäl har lefwat, Och efter årans krona rar Med fulla krafter sträfWat."

86. "Derpå fick jag strax se min jord, och lamungarne snälle, Som åto wid sitt blomsterbord, På samma rum och ställe. "Se nu, sad' Gubben, lemnar jag Dig der jag dig från ledde, Och glöm nu aldrig denna dag Ell' hwad på honom skedde."

87. "Och härpå tog han mig i famn, Och tacka för godt följde. Jag bad'n säga mig sitt namn, Men han mig det fördböljde. Sen stulla' han från mig igen, Jag stanna qwar och qwillra', Till denna min utlefde wån Utur mitt sigte tillra'."

88. "Se'n satte jag mig ned och gret, Och ömkade den skade, Att Sinclair så i hastighet Sin ögon sammanlade: Det war likwäl en hurtig Karl, En Krigsbus och en Hjelte, Som, om råson fått wara qwar, Med Ruthler wäl spändt bälte."

89. "Ack! tänk war redlig Swensk uppå Den Herrens Swenska hjerta: Mång hjeltes hjerta blifwa må Mot hans en liten ärt. Ja, tänk uppå, hur' som han föll, Och hwem den gerning gjorde, Samt hur' han tyst i döden höll, Hwad sågas just ej borde."

90. "Derför, i Hjeltar, som ha mod Och Hjerta uti bröstet, Ack! hämnaren Malcom Sinclairs blod, Som